

РЕШЕНИЕ

№ 4921

гр. София, 19.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2729** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по подадена жалба от Б. Л. Л. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], срещу Заповед № 8121К-1695 от 28.02.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител в МВР – началник на сектор „Капитално строителство и ремонти“ към отдел „Управление на държавната собственост“ при Дирекция „Управление на собствеността и Социални дейности“ при Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 ЗДСл.

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена от компетентност, спазване на установената форма и административно производствените правила, но в противоречие с противоречие с материалния закон. В жалбата и в писмена защита излага подробни доводи, че му правоотношение е възникнало преди служителят да е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и неприложимост на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл и чл. 108 от ЗДСл, предвид липсата на едно от кумулативно изискуемите предпоставки за прилагането ѝ, а именно: ненавършване на определената в чл. 68 от КСО възраст. Също излага и довод, че като служител в МВР неговото правоотношение не е прекратявано и не е възникнало ново по реда на ЗДСл. Счита, че оспореният акт е издаден и в противоречие с целта на закона. Така релевираните с

жалбата доводи са доразвити в подробна писмена защита. Моли за отмяна на оспорената заповед и възстановяване на длъжността, заемана преди уволнението. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. Т., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Излага съображения за правилно прилагане на материалния закон, доколкото служебното правоотношение е възникнало след като държавния служител е придобил и упражнил правото си на пенсия при условията на чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Подробни съображения в тази насока излага и в депозираните по делото писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите на страните, извърши дължимата служебно, на основание чл. 168, ал.1, във връзка с чл. 146 от АПК, проверка за законосъобразността на оспорената заповед, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Подадена е в срока по чл. 149 от АПК, предвид датата на жалбата – 10.03.2023г. и датата на връчване на заповедта – 01.03.2023г., подадена е от легитимирано лице – адресат на акта.

По фактите

Не се спори между страните, че видно от кадровата справка оспорваният е назначен със Заповед рег. № 8121К- 8361/23.11.2017г. Б. Л. Л. на основание чл.82, ал.1 и ал.3 от Закона за държавния служител, е преназначен

от заеманата длъжност главен експерт в сектор „Строителство и ремонти“ към Отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР с ранг III младши на длъжност началник сектор „Капитално строителство“ към Отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ - МВР, считано от 27.11.2017г., с ранг III младши. До издаване на процесната заповед служебното правоотношение за длъжността е прекратявано на основание чл.106, ал.1 - различни хипотези от ЗДСл, съответно служителят е възстановяван на основание чл.122, ал.1 ЗДСл след съдебни решения както следва:

1) Прекратено е със Заповед №8121К-14439 от 18.12.2019г. на основание чл.106, ал.1, т.2 и чл.108 ЗДСл, но във връзка със съдебно решение на ВАС № 14992/06.11.2019г. е възстановен на длъжността на основание чл.122, ал.1 ЗДСл, считано от 19.12.2019г. с изрична заповед

2)Отново служебното правоотношение е прекратено със заповед с рег. № 8121К-14440/18.12.2019г. на същите правни основания по ЗДСл и отново на основание съдебно решение на ВАС 15174/08.12.2020г. е възстановен с изрична заповед на длъжността считано от 25.01.2021г.

3)За трети път служебното правоотношение е прекратено със Заповед № № 8121К-6318/05.05.2021г. поради съкращаване на длъжността , считано от 22.05.2021г. и отново на основание съдебно решение на ВАС 1098/01.02.2023г. е възстановен с изрична заповед на длъжността считано от 01.03.2023г.

Горните факти съдът приема за установени въз основа на представената по делото

Заповед рег. № 8121К- 8361/23.11.2017г. на министъра, както и въз основа на кадрова справка от 20.03.2023г., приета като доказателство по делото , л. 18 за професионалната кариера на оспорващия в МВР.

Следователно, както се установява от правните основания за преназначаването на длъжността началник сектор със Заповед рег. № 8121К- 8361/23.11.2017г., и както следва от цитираните съдебни решение на ВАС - № 14992/06.11.2019г., постановено по адм.д. 1313787/2018г.; № 15174/08.12.2020г. по адм.д. 9703/2020г. и № 1098/01.02.2023г. по адм.д. 9645/2022г., служебното правоотношение и основанията за прекратяването му са преценявани по реда на ЗДСл, съответно оспорващият е възстановяван на длъжността на основание чл.122, ал.1 ЗДСл.

С оспорената по делото Заповед № 8121К-1695/28.02.2023г, служебното правоотношение на Б. Л. Л. с МВР за длъжността длъжност началник сектор „Капитално строителство“ към Отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР е прекратено на основание чл.106, ал.1, т.6 от ЗДСл – при възникнало служебно правоотношение след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил право пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Видно от справка за наличието на упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, началната дата на пенсията на Б. Л. Л. от15.08.2015г. за осигурителен стаж и възраст. Представено е и разпореждане рег. №[ЕГН] от 01.10.2015г. от ТП на НОИ С.-град, видно от което е отпусната пожизнено пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69,ал.2 КСО във връзка с пар. 49 ПЗР на ЗИД КСО /2015г. по заявление на от 02.09.2015г. т.е. по чл. 69, ал. 2 КСО.

С предизвестие №8121р-4496/28.02.2023г. на министъра на вътрешните работи, връчено на 01.03.2023 г., на оспорващия е отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- министъра на вътрешните работи, на когото изрично разпоредбата на чл.158 от ЗМВР Министърът на вътрешните работи или определено от него длъжностно лице от състава на министерството назначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, назначава държавните служители на изпълнителски длъжности при първоначално назначаване, назначава за стажанти спечелилите конкурс за изпълнителски длъжности, преназначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, преназначава държавните служители от висши ръководни и ръководни длъжности на изпълнителски длъжности и преназначава държавните служители, спечелили конкурс, от младши изпълнителски на изпълнителски длъжности., респективно на това бъде орган по назначаването на държавните служители.

Между страните няма спор, че Б. Л. Л. е заемал длъжността – началник сектор „Капитално строителство“при Министерство на вътрешните работи към датата на издаване на оспорената заповед.

Заповедта отговаря на посочените в чл.108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение – подписана е от

органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Неоснователно се поддържа в касационната жалба, че заповедта следва да съдържа изрични мотиви - фактически и правни основания за издаването ѝ, освен отразените в нея. Правилото на чл. 108, ал. 1 ЗДСл дерогира общата разпоредба на чл. 59 АПК относно реквизитите на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неспазването на срока на предизвестие е компенсирано със заплащане на дължимото се по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл обезщетение. Не намират опора в нормативната уредба доводите на жалбоподателя за нарушаване на административно производствените правила при издаване на оспорената заповед. В приложимия закон не са предвидени процедурни правила при издаване на акта за прекратяване на служебното правоотношение.

По делото не е налице спор относно фактите. С оглед навадените в жалбата доводи, спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, с оглед факта, че оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал.1, т. 6 от ЗДСл, е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69, ал.2 от КСО. Това е така, тъй като нормата е специална за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод следва и от систематичното място на нормата на чл. 69 от КСО в раздел „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“. Нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО не регламентира различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитивно изброени служители. Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл в придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията на чл. 69 от КСО.

В случая, със заповед на министъра на вътрешните работи Б. Л. Л. Б. Л. Л. е преназначен на длъжността началник сектор „Капитално строителство“, считано от 27.11.2017г. Предвид, че след неколкократните прекратявания на служебното правоотношение на основания по чл.106 ЗДСл, и възстановяването му на длъжността на основание чл.122, ал.1 ЗДСЛ, последно считано от 01.03.2023г. Следователно, от

възникването му до последната дата, на основание чл. 118, т.1 ЗДСл, този стаж се счита за служебен стаж на длъжността.

С процесната заповед служебното му правоотношение е прекратено считано от 01.03.2023г. на основание чл.106, ал.1, т.6 ЗДСЛ. Фактическият състав на тази разпоредба изисква кумулативна даденост преди възникване на служебното правоотношение на следните елементи:

- придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и
- упражняване на това право.

В казуса по делото, Б. Л. Л. е упражнил правото си на пенсия по чл. 69, ал. 2 от КСО с подаване на заявление за отпускане на пенсия на дата 02.09.2015г., видно от разпореждането на ТП на НОИ (л.16 от делото), пенсията е отпусната считано от 15.08.2023г.

Следователно, правото по чл.69, ал.2 КСО е възникнало и упражнено от Б. Л. Л. още през 2015г. и преди 27.11.2017г., когато на основание преназначаването му по реда на ЗДСл е възникнало служебното му правоотношение за длъжността началник сектор „Капитално строителство“ към Отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ - МВР, считано от 27.11.2017г., с ранг III младши, със Заповед рег. № 8121К-8361/23.11.2017г. на министъра на вътрешните работи. Тази заповед е породила своите правни последици, не следва друго от цитираните по-горе съдебни решения на ВАС за отмяна на заповеди за прекратяване на същото служебно правоотношение.

Също така, със Заповед рег. № 8121К- 8361/23.11.2017г. на министъра, жалбоподателят е бил преназначен считано от 27.11.2017г. и за неопределено време, от което и следва да се приеме, че е възникнало ново служебно правоотношение между страните и конкретно за длъжността началник сектор „Капитално строителство“ към Отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ - МВР. Следователно, процесното служебно правоотношение, прекратено с оспорената по делото заповед, е възникнало след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Доводите на жалбоподателя, че не е достигнал определената пенсионна възраст към момента на прекратяването на служебното му правоотношение с процесната заповед, в това число и дали е достигната възрастта за пенсиониране по общия ред по чл. 68 от КСО, е изцяло неотносим. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС по сходни казуси - например решение №1270/27.01.2020г. по адм. дело № 1315/2019 г. на ВАС, решение №4727/12.04.2018г. по адм. дело № 2769/18 г. на ВАС, петчленен състав, решение № 9387 от 25.10.2022 г. по адм. д. № 2987/2022 г., V отд. на ВАС и други.

Предвид така установеното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл – служебното правоотношение, което е прекратено с процесната заповед, е възникнало след като държавният служител /жалбоподателят/ е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Не е налице несъответствие на акта с целта на закона. К. съд в решение № 13 от 13.10.2012 г. по конституционно дело № 6 от 2012 г. посочва, че целта на закона е особено важна за преценката на законосъобразността на административните актове по повод съдебното им обжалване, защото несъответствието с целта на закона е една от предпоставките за незаконосъобразност на административните актове. При ясно

регламентирана цел на закона, съдът може да установи нейното спазване или превратното упражняване на власт от компетентния административен орган. В мотивите си К. съд посочва, че целта на закона е отправна точка и за преценката спазен ли е принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, който е неразривно свързан с преследваната цел.

От своя страна правната теория (Л., К., съч. стр. 298-299, П., К., Т., И., А., Г., Й., Б, съч., стр. 336-337) приема, че самият избор на административния орган е правно регулиран от чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от АПК и предписва определен алгоритъм на преценка – дали с избраната от органа възможност се постига целта, за която законът го е оправомощил да издаде акта (чл. 4, ал. 2), ако тази цел се постига, дали не е било възможно решение, което е по-малко обременително за трети лица (чл. 6, ал. 2-3), имало ли е решение, което да бъде осъществено с по-малко обществени разходи (чл. 6, ал. 4).

В процесния случай не се установява нарушаването на нито едно от посочените правила, поради което административният акт не може да бъде определен като несъответен на целта на закона.

По изложените съображения, не се установиха основания по чл.146 АПК за незаконосъобразност на оспорената по делото заповед, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника е направил своевременно искане за присъждане на разноски, такива следва да се присъдят в полза на юридическото лице Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 143 ал.3 от АПК за юрисконсултско възнаграждение. Размерът на минималното юрисконсултското възнаграждение е в размер на 100 лв. по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 143 ал.3 от АПК вр. чл. 78 ал.8 от ГПК, който и следва да се присъди.

Предвид на изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба от Б. Л. Л. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], срещу Заповед № 8121К-1695 от 28.02.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител в МВР – началник на сектор „Капитално строителство и ремонти“ към отдел „Управление на държавната собственост“ при Дирекция „Управление на собствеността и Социални дейности“ при Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 от Закона за държавния служител.

ОСЪЖДА Б. Л. Л. с ЕГН [ЕГН] да заплати по бюджета на Министерство на вътрешните работи, разноски в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд на

Република България.
Препис от решението да се изпати на страните.

СЪДИЯ: